

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 16C/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7520202558
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Sinčáková
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2021:7520202558.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice - okolie sudkyňou JUDr. Zuzanou Sinčákovou v spore žalobcu L. V., W.. XX.X.XXXX, M. F. F. Č.. 14, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Tomčovčík, s.r.o., so sídlom Nerudova 14, Košice proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci

rozhodol:

- I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 5.160,-eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobu v zostávajúcom rozsahu zamietla.
- III. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručенou súdu dňa 28.4.2020 žalobca uplatnil právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Domáhal sa nahradenia nemajetkovej ujmy v sume celkom 20.160,-eur (19.000,-eur za trestné stíhanie a 1.160,-eur za väzbu).

2. Podanú žalobu odôvodnil žalobca tým, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len „PZ“) v Košiciach - okolie, Obvodného oddelenia PZ Bidovce, ČVS: ORP-691/BI-KS-2016 zo dňa 26.8.2016 bolo voči nemu vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Na návrh Okresného prokurátora pre Košice - okolie sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Košice - okolie uznesením pod sp.zn. 4Tp/85/2016 rozhodol o vzatí žalobcu do väzby. Väzba začala plynúť dňa 26.8.2016 o 10:40 hod. Sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vzatí do väzby Krajský súd v Košiciach dňa 20.9.2016 uznesením sp.zn. 6Tpo/49/2016 zamietol. Žiadosti žalobcu o prepustenie z väzby zo dňa 4.10.2016 alternatívne jej nahradenie prokurátor dňa 12.10.2016 nevyhovel. Okresný súd Košice - okolie žiadosti žalobcu vyhovel a dňa 28.10.2016 prepustil žalobcu na slobodu. Sťažnosť prokurátora bola Krajským súdom v Košiciach dňa 22.11.2016 sp. zn. 6Tpo/63/2016 zamietnutá a žalobca bol prepustený z väzby. Dňa 7.11.2016 bola Okresnému súdu Košice - okolie doručená obžaloba. Dňa 31.5.2018 Okresný súd Košice - okolie rozsudkom sp.zn. 6T/101/2016 oslobodil žalobcu spod obžaloby s odôvodnením, že sa nestal skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, a to uplatnením zásady in dubio pro reo. Dňa 25.10.2018 bolo odvolanie prokurátora zamietnuté a potvrdený rozsudok prvostupňového súdu. Z uvedeného je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní (ďalej „OČTK“) nepostupovali správne a vo fáze prípravného konania nepreverili dostatočne všetky dôležité skutočnosti. V zmysle čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 Ústavy SR patrí žalobcovi nárok na náhradu škody. Ide o špecifický prípad nároku na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania,

ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením. Posudzuje sa ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Nie je rozhodujúce, ako OČTK vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

Pred začatím trestného stíhania žalobca pracoval 24 rokov ako strojník a údržbár v spoločnosti Východoslovenská vodárenská spoločnosť a.s. Košice. Začatie trestného stíhania, pobyt vo väzbe a psychické problémy s tým spojené mali za následok jeho odchod z práce. Po prepustení z väzby si nevedel nájsť zamestnanie. Postupne sa prestal zúčastňovať na verejných a spoločenských udalostiach v meste a jeho priatelia a známi sa mu začali vyhýbať, pretože ho považovali za nespoľahlivého. V dôsledku straty zamestnania prišiel o stabilný príjem, čo vyústilo do psychických problémov. Na psychickom zdraví sa negatívne prejavilo aj správanie jeho manželky, ktorá na neho podala trestné oznámenie za niečo, čo nespáchal. Doteraz trpí nespavosťou a úzkosťami, v dôsledku čoho je nútený užívať lieky na spanie. Trestné stíhanie zasiahlo aj do jeho súkromného života. Jeho manželka obrátila všetkých členov jeho rodiny proti nemu, dokonca aj jeho matku, dcéru a zaťa, s ktorými mal predtým dobrý vzťah. V čase, keď sa nachádzal vo väzbe, mu zať vypratol kôľňu, kde mal svoje podomácky vyrobené stroje, ku ktorým mal citový vzťah a mali pre neho nevyčísliteľnú hodnotu. Časť jeho majetku rozpredali a drevo nachystané na rekonštrukciu plotu spálili. Trestným stíhaním ako aj neopodstatnenou väzbou, ktorá trvala vyše dvoch mesiacov došlo k závažným zásahom do súkromnej, rodinnej, pracovnej a zdravotnej sféry žalobcu, čím mu bola spôsobená značná nemajetková ujma.

Žiadosťou zo dňa 3.4.2019 žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vo vyjadrení zo dňa 18.9.2019 žalovaný oznámil žalobcovi, že nároku žalobcu nevyhovie.

V žalobe žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/183/2009 a 1 Cdo 53/93 (R 70/1994), Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 1 Cz 6/90 a 30 Cdo 2357/2010, Ústavného súdu SR I. ÚS 320/2016 a Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 16C/219/2014.

3. Žalovaná nárok uplatnený žalobou neuznávala. V písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 26.5.2020 uviedla, že zo strany orgánov prokuratúry nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu a nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by mal zakladať nárok na náhradu škody. Žalobca v žiadosti nepreukázal kumulatívnu existenciu zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody a neuviedol žiadne konkrétne skutkové a právne okolnosti, ktoré by nasvedčovali skutočnosti, že uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o vzatí do väzby boli vydané v rozpore so zákonom. Skutočnosť, že trestná vec bola skončená oslobodením spod obžaloby neznamena, že uznesenie o vznesení obvinenia alebo obžaloba sú nezákonné. Za nezákonné možno považovať iba také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré v čase jeho vydania nemalo zákonný podklad. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa z rôznych dôvodov nepotvrdila. Vznesenie obvinenia za trestný čin nie je totožné s presvedčením o vine obvinenej osoby, ale je len vyjadrením vyššieho stupňa pravdepodobnosti, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie sa stal, je trestným činom a spáchala ho konkrétna osoba, pričom je zároveň nevyhnutným predpokladom vykonávania niektorých ďalších úkonov trestného konania. Pokiaľ sú splnené podmienky, ktoré Trestný poriadok predpokladá, musí byť takéto rozhodnutie OČTK vydané. Ak existuje pochybnosť o tom, či skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie spáchal obvinený, resp. ak posúdenie tejto otázky závisí od hodnotenia rozporných dôkazov, ktoré pripúšťajú aj možnosť, že obvinený je páchatelom trestného činu, je prokurátor povinný podať obžalobu. K odstráneniu rozporov môže dôjsť až po prejednaní veci a hodnotení dôkazov na hlavnom pojednávaní. Osoba podozrivá zo spáchania trestného činu je povinná sa podrobiť všetkým nevyhnutným úkonom trestného konania vo vyššom spoločenskom záujme, ktorého cieľom je predchádzať spoločensky nežiaducim konaniam a ich následkom a vyšetrovať takéto spoločensky nežiaduce, protiprávne príslušnými normami sankcionovateľné správanie. V rámci vykonaného trestného konania vedeného proti žalobcovi nebolo žiadne z rozhodnutí na to určeným procesným postupom zrušené. Napriek tomu, že trestné konanie bolo ukončené oslobodením spod obžaloby, nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania. Pred vznesením obvinenia bol zo zabezpečených listinných dôkazov dostatočne odôvodnený záver o podozrení zo spáchania uvedeného trestného činu žalobcom, ktorého usvedčovala jeho manželka. Dôvodnosť vznesenia obvinenia potvrdili okresný i krajský súd vzatím žalobcu do väzby. Podľa právoplatného oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Košice - okolie z 31.5.2018 a uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 25.10.2018 bol žalobca oslobodený na základe uplatnenia zásady „in dubio pro reo“. V predmetných rozhodnutiach nie je nikde konštatovaná nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia. Prokurátor s ohľadom na uplatnenie tejto zásady nemôže zastaviť trestné stíhanie, ale je povinný podať obžalobu a o prípadnom použití tejto zásady môže výhradne rozhodnúť len súd. Extenzívny výkladom zákona č. 514/2003

Z.z. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu. Je potrebné vychádzať aj z toho, že nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že preukázanie viny obvineného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom. V danej veci nie je splnená základná podmienka uplatnenia náhrady škody - existencia nezákonného rozhodnutia. Nemajetkovú ujmu a okolnosti ju podmieňujúce nestačí len tvrdiť, ale musia byť aj v konaní preukázané. Nie je možné odvolávať sa vo všeobecnosti na objektívnu spôsobilosť trestného stíhania spôsobiť ujmu. S príhľadnutím na ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. a právny záver Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp.zn. 3Cdo 201/2007 sa javí, že žalobcovi nevznikla žiadna nemajetková ujma v dôsledku trestného stíhania. Žaloba nepreukazuje, že by k vzniku nemajetkovej ujmy vôbec došlo a už vôbec nie v požadovanej výške. Ako vyplýva z výpovedí v trestnom spise, žalobca je od roku 2016 práceneschopný pre problémy s chrbticou, pričom si chce vybaviť invalidný dôchodok. Prebiehajúce trestné stíhanie sa neevduje v bežne dostupnej databáze, preto nie je zrejmé, akým spôsobom mal žalobca sťažnú možnosť sa zamestnať v dôsledku trestného stíhania. Za negatívne ovplyvňovanie rodiny manželkou žalobcu v dôsledku trestného stíhania nemôže zodpovedať štát. Svedectvo manželky bolo podkladom vznesenia obvinenia a vzatia do väzby. Nepreukázanie svedectva manželky žalobcu je podkladom na podanie trestného oznámenia pre krivé obvinenie, a nie na uplatňovanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy od štátu. Rovnako je to aj pokiaľ ide o zmiznutie podomácky vyrobených strojov a dreva. Medziľudské vzťahy v rodine žalobcu sú natoľko narušené, že manželka ho obvinila z trestnej činnosti a zať rozpredával a páliť jeho majetok. Za takéto konanie nezodpovedá štát, ale konkrétne osoby, ktoré sa ho dopustili. OČTK konali zákonne a vychádzali z tvrdení osôb, ktoré v trestnom konaní neboli jednoznačne preukázané. Žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani dôvodnosť jej výšky a príčinnú súvislosť jej vzniku s trestným stíhaním. Nemajetková ujma je ujma v osobnostnej sfére poškodeného. Musí mať určitú intenzitu a musí znamenať zmenu v osobnom, profesionálnom a rodinnom živote. Dôležitým aspektom je vyhodnotenie závažnosti následkov, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti s nezákonným rozhodnutím alebo s nesprávnym úradným postupom. Nemajetková ujma by nemala vytvárať priestor na obohacovanie sa, ale mala by umožňovať spravodlivé zadostučinenie. Dôkazné bremeno o splnení podmienok na jej poskytnutie zaťažuje poškodeného.

S poukazom na uvedené navrhovala žalobu zamietnuť. Pre prípad, že súd žalobe v niektorej časti vyhovie, s poukazom na ust. § 232 ods. 3 druhej vety Civilného sporového poriadku („CSP“) žalovaná navrhovala určiť na plnenie 30-dňovú lehotu. Vo všeobecnej 3-dňovej lehote od právoplatnosti rozsudku totiž žalovaná nevie zabezpečiť plnenie z dôvodu administratívno-časovej náročnosti schvaľovacieho procesu.

Poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 163/2013, Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/27/2011, 3 Cdo/201/2007, 2MCdo/11/2014 a 3 MCdo/21/2011 a niektoré rozhodnutia ESLP, okresných súdov a krajského súdu.

4. Žalobca v písomnom podaní doručenom súdu dňa 18.6.2020 (tzv.replika) poukázal na to, že na jednej strane je povinnosťou OČTK vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodujúce, ako OČTK vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Vzneseniu obvinenia musí predchádzať dôkladné prešetrenie podaného trestného oznámenia, najmä dôveryhodnosť oznamovateľa. Ak by si OČTK ospravedlňovali postup vznesenia obvinenia a následne aj návrhu na vzatie väzby tým, že nie je podstatný výsledok trestného konania, mohol by vzniknúť nebezpečný precedens, kde nevinní ľudia budú väzobne stíhaní aj na základe zle zisteného skutkového stavu. Takéto konania nemajú znaky právneho štátu. Výlučne na základe trestného oznámenia zo dňa 26.8.2018 manželkou žalobcu príslušný policajt v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu, bez ďalších svedeckých výpovedí, bez výpovede žalobcu, vzniesol obvinenie. Policajt koná v súlade s § 206 ods.1 Trestného poriadku len vtedy, ak vznáša obvinenie na základe tak náležité zisteného skutkového stavu prípadu, ktorý odôvodňuje záver, že konkrétny skutok, ktorý je trestným činom, spáchala konkrétna osoba. Pokiaľ tomu tak nie je, je postup policajta v rozpore s týmto ustanovením, a teda so zákonom. Zo skutkového stavu zisteného príslušným policajtom nemohol policajt vyvodiť dôvodné podozrenie zo spáchania skutku a už vôbec z

neho nemohol vyvodit' vyšší stupeň pravdepodobnosti zo spáchania trestného činu konkrétnou osobou, ktorý zákon vyžaduje na vznesenie obvinenia. Konanie OČTK bolo v rozpore so základnou zásadou trestného konania, a to v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci. Jedna výpoveď nedôveryhodnej osoby v kombinácii s „vnútorným presvedčením policajta“, nie je dostatočne preukázaný záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. To, že podľa názoru žalovanej v čase vznesenia obvinenia existovalo dôvodné podozrenie, že skutok spáchal žalobca, ktoré sa nakoniec nepotvrdilo, ju nezbavuje zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobila pri výkone verejnej moci. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/66/2018. Žiadal žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

5. Na pojednávaní dňa 27.5.2021 súd rozsudkom pre zmeškanie žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Návrhu žalobcu na zrušenie rozsudku súd uznesením zo dňa 24.9.2021 č.k. 16C/42/2020-103 vyhovel a rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 27.5.2021 zrušil.

6. V konaní súd vykonal dokazovanie predloženými listinami a vypočul žalobcu. Na návrh žalovanej sa oboznámil s obsahom vyšetrovacieho spisu ČVS:ORP-250/1-VYS-KS-2016. Iné návrhy na doplnenie dokazovania neboli v konaní podané.

7. Zo žalobcom predložených listín i pripojeného vyšetrovacieho spisu vyplynulo, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ Košice-okolie, Odboru poriadkovej polície Obvodného oddelenia PZ v F. zo dňa 26.8.2016 bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods.2 písm.b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods.1 písm.c) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že menovaný sa dňa 26.8.2016 v čase okolo 7.15 hod. v rodinnom dome v obci Bačkovík 14 vyhrážal fyzickou likvidáciou svojej manželke Viere Korečkovej, čím u nej svojím konaním vzbudil dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky uskutoční. Uznesením Okresného súdu Košice-okolie 4Tp/85/2016-19 zo dňa 28.8.2016 bol žalobca vzatý do väzby. Väzba začala plynúť dňa 26.8.2016 o 10.40 hod. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podal žalobca sťažnosť, ktorá bola Krajským súdom v Košiciach zo dňa 20.9.2016 č.k. 6Tpo/49/2016-30 zamietnutá. Žiadosťou zo dňa 4.10.2016 požiadal žalobca o prepustenie z väzby a dal návrh na nahradenie väzby písomným sľubom. Prokurátor žiadosti žalobcu nevyhovel a návrh žalobcu predložil na rozhodnutie súdu. Okresný súd Košice-okolie súd uznesením zo dňa 28.10.2016 č.k. 4Tp/85/2016-52 žalobcu prepustil na slobodu. Súd vychádzal z toho, že v procese vyšetrovania bolo znalkyňou z odboru zdravotníctva, odvetvie psychológia poškodená zdiagnostikovaná štatisticky významne vysoké L (Lži) skóre. Poškodená má teda sklon ku lživosti, skresľovaniu udalostí, vymýšľaniu a dramatizovaniu. Bola spochybnená dôvodnosť vedenia trestného stíhania žalobcu, lebo nositeľ rozhodujúceho dôkazu - poškodená má také črty osobnosti, ktoré oslabujú nielen všeobecnú, ale aj špecifickú hodnovernosť jej výpovedi. Vyšetrovanie v predmetnej veci bolo ukončené. Sťažnosť prokurátora proti uvedenému uzneseniu bola uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.11.2016, č.k. 6Tpo/63/2016-65 zamietnutá.

Dňa 7.11.2016 podal prokurátor obžalobu. Okresný súd Košice-okolie rozsudkom zo dňa 31.5.2018 č.k. 6T/101/2016-187 oslobodil žalobcu spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Súd dospel k záveru, že výpoveď poškodenej ako jediný usvedčujúci dôkaz proti obžalovanému nevykazuje takú mieru dôveryhodnosti a presvedčivosti, že je možné len o túto výpoveď oprieť rozhodnutie o vine. Súd rozhodol s poukazom na procesnú zásadu in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.10.2018 sp.zn. 6T/74/2018 bolo zamietnuté odvolanie prokurátora proti rozsudku.

8. Žiadosťou zo dňa 3.4.2019 žalobca požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a žiadal o vyplatenie nemajetkovej ujmy vo výške spolu 20.160,-eur. Listom zo dňa 18.9.2019 Generálna prokuratúra SR žiadosť žalobcu ako nedôvodnú odmietla, pretože nezistila splnenie zákonných podmienok pre uspokojenie nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

9. Žalobca v konaní vypovedal, že jeho bývalá manželka (rozviedli sa po jeho prepustení z väzby) sa ho snažila vyprovokovať a vyhnať z domu. Tvrdené vyhrážanie z jeho strany bolo klamstvom. Pobyt vo väzbe bol hrozný, doteraz sa budí, kde je, či je vo väzbe alebo doma. V pivnici má mreže, ak ich vidí, prejde mu mráz po chrbte, má strach. Vyhyba sa všetkým ľuďom, je silne veriacim človekom, avšak od trestného stíhania nechodí k nim do kostola, ale chodí do iných obcí. Priatelia sa ho pýtajú, kedy vyhodí svoju bývalú manželku z domu. To však nemôže, pretože jeho mama by to neprežila a jeho bývalá manželka pochádza z rodiny, kde viacerí spáchali samovraždu. V noci nemôže spávať. Zaspí

okolo 22.00 - 23.00 hod. a o jednu až tri hodiny sa zobudí a už nevie zaspáť. V lete sa nad ránom prechádza po záhrade. Je na tom zle psychicky, aj ak sa pozerá na to, čo všetko za tie dva mesiace doma urobili. Plánuje navštíviť psychiatra, zatiaľ to neriešil, pretože skôr chcel vysporiadať majetkové veci, aj s deťmi. Ak by sa jeho bývalá manželka dozvedela, že navštívil psychiatra, spravila by z neho úplného blázna. Pred vzatím do väzby nebola k nim domov nikdy privolaná hliadka za účelom riešenia sporov medzi žalobcom a jeho t.č. už bývalou manželkou. Bývalú manželku nikdy neudrel. Po návrate z väzby bol rád, že je doma, k manželke sa správal normálne, avšak spolu nekomunikovali.

Pobyt vo väzbe nevedel opísať a vyjadriť slovami. Uviedol, že to treba zažiť. Vo väzbe nevedel spať, drial od 23.00 hod. do 4.00 hod., celý čas rozmýšľal. Za to, že išiel do väzby, viní svoju bývalú manželku. Podnet na trestné stíhanie za krivé obvinenie voči nej nepodal. Keď prišiel domov, bol rád, že je doma a má pokoj, nechcel také veci riešiť. Doteraz sa s tým nezmieril.

10. Žalobca v konaní poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn.1Cdo 167/2016, o ktorý opieral základ nároku. K výške nemajetkovej ujmy poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo/125/2019, podľa ktorého pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych resp. žiadnych náhrad. Takéto rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona, jeho účelu a pôsobí mnohokrát cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe.“ V súvislosti s výpočtom náhrady sa nezákonnú väzbu dal do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/52/2010. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy ponechal na úvahe súdu. Vzhľadom na výpoveď žalobcu je zrejmé, že ešte doteraz prežíva nemajetkovú ujmu. Nadväzujúc na argumentáciu žalovanej zdôrazňoval, že nie manželka je osobou, ktorá vzala žalobcu do väzby, respektíve ktorá začala voči nemu trestné stíhanie. OČTK začali trestne stíhať, vzniesli obvinenie a následne bola podaná obžaloba, len na základe jedného oznámenia. Prokuratúra následne, aj keď bol prvostupňovým súdom žalobca oslobodený, podala odvolanie, čiže mala za to, že trestné konanie je dôvodné. Žalovaná v plnom rozsahu zodpovedá za nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla žalobcovi.

11. Žalovaná v rámci procesnej obrany uvádzala, že žalobca bol trestne stíhaný z dôvodu, že konkrétna osoba ho obvinila zo spáchania skutku a len táto osoba je zodpovedná za vedenie trestného konania voči žalobcovi. Je nepredstaviteľné, aby štát nahrádzal škodu osobám, ktoré boli obvinené zo spáchania trestného činu konkrétnou osobou. Zákonodarcu v ustanoveniach týkajúcich sa náhrady škody jednoznačne uvádza, že má byť nahradená škoda osobám, ktorým bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, teda rozhodnutím chybným z dôvodu nezákonného postupu štátneho orgánu, a nie z dôvodu obvinenia konkrétnou osobou, ktoré bolo následne v trestnom konaní vyvrátené. Žalobca má právo nárokovať si náhradu škody voči manželke, ktorá ho obvinila zo spáchania trestného činu. Žalobca aj v rámci výsluchu uviedol, že z toho, že bol trestne stíhaný, vinní svoju bývalú manželku. OČTK nemohli inak konať, len vzniesť obvinenie a jedine súd mohol rozhodnúť o tom, čo je zákonné, OČTK konajúce pred súdnym konaním takúto právomoc nemajú.

12. Podľa ust. § 3 ods.1, ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti sa nemožno zbaviť.

13. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní (§ 5 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

14. V zmysle ust. § 6 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

15. V zmysle § 8 ods.5 písm.b), ods.6 písm.a) zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby. Právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba väzbu zavinila sama.

16. Oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať v mene štátu vyplýva z ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/ 2003 Z.z.

17. Uplatnený nárok bol predbežne prerokovaný v zmysle ust. § 15, § 16 zákona č. 514/2003 Z.z., čím boli splnené podmienky vyžadované zákonom pre konanie o nároku žalobcu pred súdom.

Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 3.4.2019. Požadoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške spolu 20.160,-eur (za väzbu 1.160,-eur a za trestné stíhanie 19.000,-eur). Žalovaná nárok žalobcu ani sčasti neuznala a neuspokojila, ako vyplýva z jej listu zo dňa 18.9.2019.

18. V prejednávanej veci súd skúmal, či je daná zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím tak, ako to v žalobe tvrdil žalobca.

19. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je kumulatívne splnenie troch základných predpokladov, a to

1. nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup,
2. vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a
3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Všetky tieto podmienky musia byť splnené súčasne, preto o vzniku zodpovednosti nemožno hovoriť, ak chýba ktorýkoľvek z týchto predpokladov. Zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť.

20. Základ nároku žalobcu vychádza z trestného stíhania začatého na základe uznesení povereného policajta zo dňa 26.8.2016, ktorým bol žalobca obvinený z prečinu nebezpečného vyhrážania. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 28.8.2016 bol žalobca vzatý do väzby. Sťažnosť žalobcu bola Krajským súdom v Košiciach zo dňa 20.9.2016 zamietnutá. Na základe žiadosti žalobcu zo dňa 4.10.2016 súd uznesením zo dňa 28.10.2016 žalobcu prepustil na slobodu. Sťažnosť prokurátora proti uvedenému uzneseniu bola uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.11.2016 zamietnutá. Tunajší súd rozsudkom zo dňa 31.5.2018 oslobodil žalobcu spod obžaloby. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.10.2018 sp.zn. 6T/74/2018 bolo zamietnuté odvolanie prokurátora proti rozsudku. Na základe oslobodenia spod obžaloby žalobca považuje predtým vydaté uznesenie policajta za nezákonné.

21. Výklad vyššie cit. ust. § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. v súvislosti s posudzovaním nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia v prípade, ak nedošlo k odsudzujúcemu rozsudku, je riešený ustálenou rozhodovacou činnosťou súdov. Súd poukazuje napr. na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 53/1993, 4 MCdo 15/2009, 4 Cdo/183/2009, 3Cdo/194/2010, 4 Cdo 54/2011, 7 Cdo 145/2011, 7Cdo/87/2012, 7 MCdo/27/2012 a 4Cdo/66/2018 a Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 25/2011, I. ÚS 320/2016 a I. ÚS 540/2016 a III. ÚS 754/2016.

Ako vyplýva zo zmienených rozhodnutí, pri zohľadnení zmyslu a účelu zákona č. 514/2003 Z.z. a článku 46 ods. 3 Ústavy SR, ktorým je ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nevyžaduje sa výlučne formálne zrušenie (zmena) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky je nutné vykladať extenzívne. Ak sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, čo sa prejavilo buď zastavením trestného stíhania, postúpením veci na prejednanie priestupku alebo oslobodením obvineného spod obžaloby, má to rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania pre nezákonnosť. Akceptácia názoru, že zodpovednosť štátu za škodu by bola daná iba v prípade zrušenia uznesenia o začatí trestného stíhania pre nezákonnosť, by bola výkladom formalistickým, reštriktívnym a ústavne nekonformným, nakoľko už samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyvolávať vznik majetkovej škody i nemateriálnej ujmy. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Záver, že oslobodzujúci rozsudok by mal z hľadiska ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. odlišný význam ako zrušenie rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, by bol v rozpore so zmyslom úpravy

zodpovednosti štátu a s myšlienkou, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená štátom bola nahradená.

Po rozhodnutí sp.zn. 4MCdo/15/2009 (R 37/2014) Najvyšší súd SR nevydal rozhodnutie, ktoré by bolo založené na odlišných právnych záveroch ako sú vyššie uvedené. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu ustálila, že „že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávany prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že „obvinený“ čin nespáchal, takže trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec začaté. Ak začalo, išlo o chybné či nedbalé alebo nezodpovedné uplatňovanie verejnej moci, majúce za následok vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom (ne)zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je teda konečný výsledok trestného konania. Ide totiž o zodpovednosť objektívnu, resp. absolútnu objektívnu zodpovednosť štátu za výsledok, pri ktorej v žiadnom prípade neprichádza do úvahy možnosť liberácie štátu, lebo v opačnom prípade by súd poskytol jeho „nezákonnosti či brutalite plášť práva“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/82/2019).

22. Odkaz žalovanej na ňou uvedené rozhodnutia nemá vplyv na doterajšiu ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov.

Ústavný súd SR v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 540/2016 uviedol, že: „Ústavný súd zdôrazňuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujmy spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania... Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončí vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.“

Ústavný súd SR v rozhodnutí III. ÚS 754/2016 konštatoval: „Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania), je však potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo (napr. rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 590/08 zo 17. júna 2008 a sp. zn. IV. ÚS 642/05 z 28. augusta 2007). Je iste právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený (Ústavný súd ČR nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005).“

Žalovaná poukazovala na rozhodnutie Ústavného súdu SR II.ÚS 163/2013, k čomu súd uvádza, že spomínaným nálezom bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom NS SR sp.zn. 5 MCdo 1/2011 v jeho zamietajúcej časti. Rozhodujúcim dôvodom pre rozhodnutie ústavného súdu bolo, že Najvyšší súd SR sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s otázkou plynutia premlčacej lehoty na náhradu škody proti štátu ani s otázkou príčinnej súvislosti medzi škodou a škodovou udalosťou. Preto je potrebné konštatovať, že ide o skutkovo odlišnú vec od veci prejednávanej.

23. Opierajúc sa o vyššie prezentované, ustálenú súdnu prax a právne názory vyjadrené v rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít má súd za preukázané splnenie jednej z podmienok pre určenie zodpovednosti štátu za škodu - existenciu nezákonného rozhodnutia. Je nepochybné, že žalobca bol pre skutok, pre ktorý bolo voči nemu vznesené obvinenie, oslobodený spod obžaloby, čím sa uznesenie o

vznesení obvinenia považuje za nezákonné rozhodnutie. Zároveň bol žalobca počas trestného stíhania vzatý do väzby. Námietky žalovanej o absencii nezákonného rozhodnutia sú formalistické a odporujúce zmyslu i účelu zákonnej, aj ústavnej ochrany práva na náhradu škody pri výkone verejnej moci.

24. Následne súd skúmal existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou uplatňovanou žalobcom. Príčinná súvislosť znamená priamy, bezprostredný vzťah príčiny a následku, pričom musí ísť o hlavnú, priamu a bezprostrednú príčinu škody.

25. Žalobca požadoval nemajetkovú ujmu vo výške spolu 20.160,-eur.

26. Podľa ust. § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

27. Podľa ust. § 17 ods.3, ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi)

28. Ako vyplýva z cit. zák. ustanovení, priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy pri konštatovaní porušenia práva (nezákonného rozhodnutia / nesprávneho úradného postupu), ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného, pričom zásah tejto intenzity musí žalobca preukázať. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Jej výšku určuje súd úvahou s prihliadnutím na závažnosť spôsobenej ujmy, vychádzajúc predovšetkým z kritérií uvedených v ust. § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z.

29. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom táto úvaha nemôže byť nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, ale musí sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Súd pritom musí brať na zreteľ jej prvoradú satisfakčnú funkciu, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie nemajetkovej ujmy, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu; na druhej strane však nemožno priznávať neprimerané či dokonca premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa a ktoré by pri porovnaní s odškodňovaním zásahov do iných práv a slobôd zaručených ústavou mohli niektoré ujmy na iných základných právach bagatelizovať (rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 4 Cdo 171/2005, sp.zn. 8Cdo 134/2019).

V prípadoch rozhodovania o výške nemajetkovej ujmy je podľa názoru Ústavného súdu SR prezentovanom v rozhodnutí sp.zn. III. ÚS 754/2016 potrebné zohľadniť povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby (následky v osobnostnej sfére poškodeného), ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí však súčasne najmä zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

30. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje život stíhaného a predstavuje zásah do jeho cti a dobrej povesti. Vedené trestné stíhanie znamená zároveň pre stíhaného neistotu v jeho právnom postavení. Náhrada nemajetkovej v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok na obohacovanie sa.

31. Nemajetková ujma vzniknutá väzbou v trestnom stíhaní, ktoré sa skončilo inak, než právoplatným odsúdením je vyjadrením ujmy na osobnosti obvineného, ktorý v dôsledku väzby ako zásahu do súkromia je nútený prerušiť (obmedziť) sociálne väzby, je vystavený podmienkam života v ústave na výkon väzby a znáša súhrn zákonom stanovených obmedzení. Väzbu si žalobca nezavinil sám.

32. Žalobca požadoval nemajetkovú ujmu za nezákonnú väzbu vo výške 1.160,- eur t.j. v sume 20,-eur za každý z 58 pracovných dní strávených vo väzbe. Žiadanú sumu 1.160,-eur súd považuje za dôvodnú s poukazom na skutočnosť, že väzba žalobcu trvala celkom 89 dní (cca 13,-eur za každý deň väzby).

33. Titulom nedôvodne vedeného trestného stíhania žalobca žiadal náhradu nemajetkovej ujmy 19.000,-eur.

34. V prejednávacom prípade u žalobcu došlo k závažnému zásahu do jeho osobnosti a dôstojnosti. Žalobca sa prestal zúčastňovať verejných a spoločenských udalostí v obci a začal chodiť do kostola do inej obce. Jeho priatelia a známi sa mu začali vyhýbať. Žalobca sa vyhýba všetkým ľuďom a trpí nespavosťou a úzkosťami, v dôsledku čoho je nútený užívať lieky na spanie. Je na tom zle psychicky. Trestné stíhanie zasiahlo aj do jeho súkromného a rodinného života a narušil sa (i keď hlavne pod vplyvom bývalej manželky) jeho vzťah s ostatnými členmi rodiny, s ktorými mal predtým dobrý vzťah. V čase, keď sa nachádzal vo väzbe, boli odpredané jeho podomácky vyrobené veci, ku ktorým mal citový vzťah a mali pre neho nevyčísliteľnú hodnotu.

Žalobca tvrdil, že začatie trestného stíhania, pobyt vo väzbe a psychické problémy s tým spojené mali za následok jeho odchod z práce. Tieto skutočnosti, resp. vplyv vedeného trestného stíhania na stratu jeho dlhodobého zamestnania žalobca nepreukázal. V trestnom konaní dňa 27. a 28.8.2016 žalobca vypovedal, že má vyskočené platničky a od apríla 2016 je pre problémy s chrbticou práceneschopný. Na pobyt vo väzbe má žalobca veľmi zlé spomienky. Pobyt vo väzbe nevedel slovami opísať, avšak z prejavu žalobcu bolo vidieť, že len spomienka na to u neho vyvoláva negatívne emócie. V pivnici má mreže a ak ich vidí, prejde mu mráz po chrbte a má strach.

Trestné stíhanie trvalo 26 mesiacov, t.j. vyše 2 rokov. Počas tohto obdobia bol žalobca v neistote z budúcnosti a v psychickej záťaži s tým spojenej, znásobenej 2-mesačným pobytom vo väzbe. Doteraz sa s tým žalobca nevyrovnal.

35. Berúc do úvahy povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania, mieru a závažnosť zásahu do osobnosti žalobcu, predovšetkým do jeho súkromného a rodinného života, ako aj následky na zdravotnom (psychickom) stave žalobcu a zmenenej kvalite jeho života po trestnom stíhaní, súd ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie vo výške 4.000,-eur. Súd pritom prihliadal i na celkovú výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v danom prípade.

36. Priznaná náhrada tak spolu činí 5.160,-eur. V zostávajúcom nároku bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá.

37. V súlade s § 232 ods.3 CSP súd na návrh žalovanej, voči ktorému žalobca nenamietal, určil lehotu splatnosti 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

38. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

39. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté v zmysle ust. § 255 ods.1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. Pri posudzovaní procesného úspechu strán sporu súd zohľadnil, že rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy v peniazoch je stanovené na základe voľnej úvahy súdu, a preto sporová strana, ktorá uspeje pri posudzovaní tohto nároku, sa v súlade s ustálenou súdnou praxou považuje za plne úspešnú, a to v rozsahu priznaného plnenia (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 56/2017). Žalobca bol teda v konaní plne procesne úspešnou stranou, preto mu vznikol voči žalovanej nárok na náhradu rov konania v rozsahu 100%.

41. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje, v dvoch písomných vyhotoveniach. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§355 ods.1, § 362 ods.1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§365 ods.1 CSP).

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení).